

La Sagrada Família

"Quin favor, Déu meu, quin servilisme ancestral, quina passió per l'autoritat, quin sentit profund de la reverència, quina censura tribal."

La Sagrada Família o els Intocables, això hauria de dir. El pare, la mare, el fill i les filles, i no sé si la unció sagrada ha d'arribar també a cosins, nebots, cunyades i la resta de la parentela. Està bé que la constitució del regne proclame la majestat, altrament no seríem un regne sinó vés a saber què. Està molt bé que la Reial Persona siga inviolable, irresponsable i tot el que regularment ha de ser. D'acord, per això és rei. Però enlloc no està dit que ha de merèixer, ell i la família, la veneració il·limitada, el respecte, l'amor i la castració mental i oral dels ciutadans.

Vull dir que no figura explícitament en cap article –implícitament sí?– que en aquest regne d'Europa els ciutadans tinguin la condició de súbdits de la corona. I tanmateix, així és com van les coses, en aquest país on es pot malparlar de tot, a tort i a dret, excepte de les sagrades persones, de la majestat de Sa Majestat o de l'altalesa de les Alteses.

Tot això queda escrit, amb visible i poc literària indignació, per la notícia que acabe de llegir al diari. Resulta que, com vostès saben, en un programa de TV3 es van dir algunes coses divertides a propòsit d'una Infanta d'Espanya, i de les persones reials en general: vostès ho han pogut llegir ací, que per això compren aquesta revista, per llegir coses que uns altres no diuen. En la transcripció del programa, la meua (no sagrada) família i jo vam apreciar molt l'enginy dels autors de l'invent, la intel·ligència del presentador, i sobretot l'esplèndida descripció que el Quim Monzó va fer de la dura vida de monarques i familiars. Esplèndida, sí senyor. Però ells no ho saben apreciar, en absolut; des del mateix moment, aquesta és la notícia, el nostre autor queda expulsat del món dels vius d'Espanya, les portes del regne li són tancades, anatema. La notícia és que, a la mateixa hora que per TV3 ens explicaven els tombs que ha fet per la vida l'amo d'aquest setmanari, per TVE2 transmetien un soporífer carnaval, programa no previst.

El programa previst, de nom *El peor programa de la semana*, si no vaig errat, no el van transmetre. Motius de molta altura, raons d'estat (amb majúscula): hi estava convidat Quim Monzó. I el súbdit Monzó no pot parlar ni ser vist, no pot existir, en la televisió del regne, perquè s'ha expressat amb poc respecte pels regnants. Ni tan sols pot ser vist de passada en un programa de poca audiència i

que se suposa informal i crític. Res, zero, prohibit. Si no el trauen del programa, la direcció superior suprimeix el programa sencer. La llibertat és això: som lliures de prohibir que tal persona mostre la cara en la nostra televisió, perfectament i eficaçment lliures.

Ja va ser penós que la més alta magistratura civil de Catalunya hagués de demanar a la Casa Reial (amb majúscula) excuses per la irreverència comesa. Lògic, en aquesta lògica, que la Casa Reial en demanés. Però que la TV del Regne arribi a prohibir un programa perquè en aquest programa havia d'aparèixer un senyor que en un altre programa d'una altra TV ha fet conya sobre monarques i princeses, ja és fer-ne un gra massa. Sembla, i més que sembla, que ací únicament es pot fer conya sobre la casa reial (amb minúscules) britànica, com fan els britànics mateixos, que no se'n priven, i així trauen una utilitat suplementària a la institució monàrquica. Ací, res: qui es permet la broma queda condemnat a la mort civil.

Quin fervor, Déu meu, quin servilisme ancestral, quina passió per l'autoritat, quin sentit profund de la reverència, quina censura tribal: que facen conya dels altres reis, del nostre no se'n fa, alerta. De la Merededéu dels altres sí: la nostra que no la toquen. La bandera dels altres és un drap, la nostra és santa. La llengua teua no, la meua sí. Etcètera.

Perquè si és una altra cosa, és pitjor: si és que el Rei és diví, i les princeses àngels, vol dir que hem tomat al segle de Felip V, o al Felip II, models permanents al Regne d'Espanya. Habitualment funcionen, allà, com persones modernes i civils, però de tant els ix allò que porten dins: el poder és sagrat, l'heretge, o penedit o a la foguera, i prohibir és el plaer més alt.

Joan F. Mira